

Publicat el 11-1-2004 a "Levante - EMV".

Així com cell qui es veu prop de la mort, corrent mal temps, perillant en la mar, e veu lo lloc on se pot restaurare no hi ateny per sa malvada sort Ausiàs March

Veles e ciments (& containers)

Ernest García *

Cal parlar encara més de la Copa Amèrica? Em tem que sí, que és indefugible. Confesse d'antuvi que no em desagrada que li haja tocat la rifa a València. Aquestes coses mouen diners i gent, fan publicitat de la ciutat, donen marxeta als negocis. I, després de tot, una competició de vela és un festival de l'energia eòlica. El més urgent, però, és recordar que s'hi tracta d'un assumpte més, ni el més bo ni el pitjor dels que se'ns vénen al damunt.

tinglado està estretament lligat a interessos econòmics? Naturalment: com tots els esdeveniments esportius d'una certa volada. Que és molt elitista? Ben segur (però imagine que ningú no pensarà que un campionat del món de futbol -per exemple- hauria estat més discret i menys manipulable). Que tot resulta un pèl estrambòtic perquè a València, de navegació a vela, en sabem tant com de miniaturisme mogul? Sí, però tant se val, en aquests casos el tema concret és sovint un pretext. A tota ciutat gran li toca tard o d'hora algun sarau supralocal; és el signe dels temps, allò que en diuen la «globalització». La pregunta, doncs, és: un pretext per a fer què?

El meu amic Peter Schwanewilms, basant-se en la seua experiència amb Els Verds d'Hamburg, manté que seria una bona ocasió per a la *modernització ecològica* de la ciutat. Això voldria dir, si fa no fa, coses com les següents:

- la demostració que, a més de moure velers, amb energies renovables es poden fer altres coses, tot convertint València en un exemple pel que fa a l'ús de tecnologies solars, al desenvolupament de sistemes de transport no contaminants, a la promoció de la bici, etc.;
- la rehabilitació del Cabanyal, com a reinvidicació d'una part de la ciutat que mai no ha viscut d'esquenes al mar i com a peça d'un diàleg creatiu entre l'urbs, les platges i l'horta;
- el reequilibri entre la ciutat i el port (sovint, els ports massa grans no deixen veure el mar, i ací sembla que la hipertròfia del contenidor no s'aturarà fins que la ja anunciada destrucció de Les Arenes s'haja consumat);

- la difusió arreu del món de l'obra del poeta més gran que han produït aquestes terres, traient profit del fet que va escriure uns versos sobre veles, vents i tempestes.

Trobe que el programa està prou bé. Fins i tot seria fàcil de dur a terme, perquè permetria treballar a partir del que ja tenim. Les hores anuals de sol ja les tenim. L'horta i l'arquitectura popular del Cabanyal ja les tenim. La terra plana i el bon oratge ja els tenim. Els versos d'en March ja els tenim. Això no obstant, és molt probable que no compte amb les benediccions del poder; tot just per això: perquè les coses que ja existeixen no són prometedores per al sector de la construcció. Millor tot nou de trinca, encara que el resultat siga tan avorrit com una retransmissió televisiva de la Copa Amèrica. Així que cal esperar un altre programa del tot diferent. Més o menys així:

- potenciament de tota mena de sistemes de transport durs i basats en combustibles fòssils (que les naus aniran a vela, però per veure-les caldrà arribar massivament motoritzats per terra, mar i aire);

- esventrament del Cabanyal i aixecament d'una façana marítima a estrenar, pretensiosa i perfectament impersonal;

- destrucció del que queda de l'horta (cal fer més pisos: així tot el personal que vinga a veure les regates podrà quedar-se a viure ací);

- metàstasi del *petaport*, amb un nou moll gegantí al nord i una nova ZAL sobre l'últim marjal entre Alboraia i Sagunt;

- molta *lengua del imperio* i una miqueta de pràctiques d'anglès (la difusió de l'Ausiàs aquell ja la farem quan les gallines trauran dents!).

Programa Schwanewilms i programa Barberá, doncs, per anomenar-los d'alguna manera. La qüestió és que la competició esportiva podria organitzar-se raonablement bé al marge de quin dels dos s'aplique finalment a la ciutat. La cursa naval és completament separable d'aqueixa disjuntiva. Dit en altres termes: amb l'excusa del vent, parlem com sempre del ciment.

Amb la distribució de forces a la vista, el panorama és fosc, però això no és obra del bilionari suís i els seus mariners. Els termes de la partida ja estaven definits abans. Tinguem doncs la festa (nàutica) en pau. I la dialèctica cultural i política sobre la resta dels assumptes, oberta a la pluralitat i al conflicte.

La tesi d'aquest article seria trivial si no fos per un grapat d'indicis inquietants. En determinats cercles de la ciutat, més o menys crítics amb el govern actual, està instal·lant-se un fatalisme equívoc. És com si la regata dels collons fos l'excusa que s'estava esperant per a declarar sagrada l'embranchida del desenvolupament insostenible (i, de pas, per a curar-se en salut de futures desfetes). Jo no sé si l'oposició municipal ha decidit ja

que arribarà al 2007 tan inútil com ha estat fins ara. Però conste que, d'això, el Mediterrani no en té la culpa.

* Universitat de València

Fitxer baixat de **<http://www.terracritica.org>**